

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 3. oktober 2012

THA/ J.nr. 2012-5827

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 7. september 2012 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 441 (SOU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Liselott Blixt (DF).

Spørgsmål nr. 441:

”Vil ministeren oplyse om det er korrekt, at man ikke kan føre en bevilling med sig fra den ene kommune til den anden når man har en kronisk sygdom som diabetes 1? Herudover ønskes oplyst om kommunen, når den beslutter at bevillige hjælp til en kronisk patient skal gøre det med tilbagevirkende kraft.”

Svar:

Det lægges til grund for besvarelsen, at der spørges til bevillinger, hvor den hjælp, der gives, efter sin karakter kan sidestilles med en løbende ydelse.

Det følger af retssikkerhedsloven, at det er en borgers opholdskommune, der har pligt til at yde hjælp. En borger har opholdskommune i den kommune, hvor pågældende har bopæl eller sædvanligvis opholder sig. Hvis borgeren flytter fra en kommune til en anden, får borgeren også ny opholdskommune på flyttetidspunktet, og fraflytningskommunens pligt til at yde hjælp ophører, ligesom en bevilling på hjælp, som fraflytningskommunen har givet, vil standse. Tilflytningskommunen skal således træffe afgørelse om en ny bevilling i den nye kommune.

Imidlertid bør der i forbindelse med, at en borger med en løbende ydelse flytter, ikke opstå perioder uden hjælp, fordi forpligtelsen til at yde hjælp overgår fra en kommune til en anden. Det er bl.a. kommet til udtryk i Ankestyrelsens principafgørelse nr. 122-09. Her vurderede Ankestyrelsen, at en tilflytningskommune var forpligtet til at udbetale de merudgiftsydelser, som

fraflytningskommunen havde fastsat, indtil tilflytningskommunen selv havde truffet afgørelse om borgerens merudgifter.

Karen Hækkerup

/ Hanne Stig Andersen